

Νίκος Καββαδίας

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΦΛΕΤΣΕΡ

Στον ποιητή Κώστα Ουράνη

Ο πλοίαρχος Φλέτσερ έριξε το «Σχελδ» στον Ματαπά
γιατί ήλιος δεν φαινότανε το στίγμα του να βρει
ούτε μπορούσε από τις στεριές να πάρει αντιστοιχία.

Κι αυτό στο μέρος που έπεσε σφήνωσε βαθιά,
τόσο που οι βράχοι οι μυτεροί μεμιάς το καταστρέψαν,
μα τίποτ' απ' το πλήρωμα δεν έπαθε κανείς
κι όλοι με κάποιο ρυμουλκό στον Πειραιά επιστρέψαν.

Σε λίγες μέρες φύγανε, τρισάθλιοι ναυαγοί,
για μελαγχολική, στυγνά θλιμμένη συνοδεία,
κι έμεινε ο Φλέτσερ μοναχά, ζητώντας στο πιό
την πίκρα του στα βρωμερά να πνίξει καφωδεία.

Κοντός, με το πηλήκιό του, το γείσο το χρυσό,
και με τα τέσσερα χρυσά γαλόνια του, τ' ατέρια,
έμπαινε μόλις άρχιζε ν' απλώνεται η νυχτιά,
και την αυγήν αναίσθητο τον βγάνανε στα χέρια.

Μα τα γαλόνια ξέφτισαν και σχίστηκε η στολή,
τα ωραία του τα ρούχα επούλησε, την πέτσινή του τσάντα,
κι ένα εργαλείον εκράτησε μοναχά, το ναυτικό,
τ' όργανο εκείνο που μετράν τον ήλιο, τον εξάντα.

Η στενοχώρια και το αλκοόλ δουλεύοντας σιγά,
μέρα με τη μέρα σ' ένα χαίνον χάσμα τον ωθούσαν.
Τρελάθηκε. Τον πείραζαν στους δρόμους τα παιδιά,
Κι οι ψείρες πάνω στα ξανθά του γένια επερπατούσαν.

Όταν ο ήλιος φλόγιζε τον αττικό ουρανό,
αυτός με τον εξάντα του στο χέρι εξεκινούσε,
το ύψος γοργά υπολόγιζε σε μια μαούνα ορθός,
κι ύστερα αισχρά μουντζώνοντας τον ήλιο, εβλαστημούσε.

Μα κάποια μέρα βλέποντας με τ' όργανό του ψηλά,
έφυγε για το σκοτεινό λιμάνι του θανάτου,
ενώ σιγά σαν πάντοτε, φαιδρός και φλογερός,
ο ήλιος την κανονική διέσχιζε τροχιά του.